

Acesta ne conduce spre recunoașterea propriei noastre lipse de însemnătate prin suferință și dureri. Însă noi trebuie să ne străduim să dobândim această conștientizare a micimii noastre prin propriile eforturi.

Sursa: Arhiepiscop Averchie Taușev, *Nevoința pentru virtute. Asceza într-o societate modernă secularizată*, Editura Doxologia, Iași, 2016

MITROPOLIT DE NAFPAKTOS
**HIEROTHEOS
VLACHOS**

DOAMNE, IISUSE!

Orbii au rostit cuvintele „Fiul lui David, ai milă de noi” (Matei 20, 30), ceea ce înseamnă „Iisuse, ai milă de noi” și le-a fost redată vederea; leproșii au spus-o și s-au vindecat de lepra lor (Luca 4, 27) etc.

Rugăciunea „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul” are două puncte de sprijin: cel dogmatic – recunoașterea Dumnezeirii lui Hristos – și cel de cerere – rugăciunea pentru mântuirea noastră. Cu alte cuvinte, mărturisirea credinței în Hristos este legată de mărturisirea neputinței noastre de a fi mântuiți doar prin puterea noastră. Aceasta spune totul, și întreaga luptă a

creștinului își are temelia pe aceste două lucruri: credința în Hristos și cunoașterea păcătoșeniei noastre. Astfel, rugăciunea lui Iisus arată în câteva cuvinte toată strădania credinciosului și sintetizează întreaga învățătură dogmatică a Bisericii noastre Ortodoxe. Ajungem la această îndoită cunoaștere prin rugăciunea lui Iisus. Sfântul Maxim arată că patima mândriei stă în a nu lua în seamă două lucruri: a nu lua în seamă puterea dumnezeiască și slăbiciunea omenească. Și această dublă nesocotință dă naștere unei „minți dezordonate”.

Prin urmare, cel mândru este omul nesocotinței, în timp ce dimpotrivă, cel smerit este omul îndoitei cunoașteri. Ultimul își cunoaște propria slăbiciune și puterea lui Hristos. Așadar, prin rugăciunea lui Iisus, noi cunoaștem și mărturisim puterea lui Hristos (Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu) ca și propria noastră slăbiciune (miluiește-mă pe mine, păcătosul). Atingem în acest fel starea binecuvântată a smereniei. Unde este smerenia este și harul lui Hristos, și acest har este Împărăția Cerurilor. Vezi atunci valoarea rugăciunii lui Iisus? Vezi că putem câștiga Împărăția Cerurilor prin puterea ei?

Sursa: doxologia.ro

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro

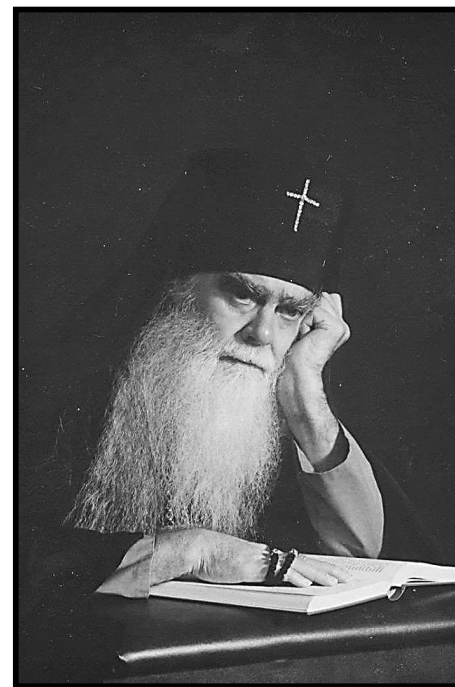
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

*De va lăsa omul voia și cugetele sale și va face voia și cugetul lui Dumnezeu,
pentru acela în lumea toată nu se va găsi nici loc, nici lucru
care să-i împiedice mântuirea.*

(Sfântul Petru Damaschin)

Nr. 192 / 25 decembrie 2016

**ARHIEPISCOP
AVERCHIE TAUȘEV**

1906 - 1976

CARE ESTE RĂUL ÎMPOTRIVA CĂRUIA TREBUIE SĂ LUPTE CREȘTINII?

PARTEA A II-A

Ce anume reprezintă acest război nevăzut? Este o luptă continuă, lăuntrică, pe care creștinii o duc pentru a atinge perfecțiunea creștină. Evanghelia conține pentru noi, creștinii, un ideal extrem de înalt, spre care noi nu putem decât să tindem constant, fără a putea fi vreodată capabili să îl atingem pe deplin în viața aceasta. Așadar, ni se deschide înaintea un teren vast, chiar nelimitat, pentru a putea înainta, pentru a ne îmbunătăți, pentru a dezrădăcina răul din sufletul nostru și pentru a semăna virtutea. Acest ideal extrem de înalt este descris de înseși cuvintele Mântuitorului. În învățătura despre nevoia creștinilor de a-și iubi nu numai aproapele și prietenii, ci chiar și dușmanii,

Domnul conchide sfatul său prin următoarele cuvinte: „*Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este*” (Mt. 5,48).

Sfânta Scriptură vorbește despre această desăvârșire în diverse locuri și în nenumărate chipuri. Care este esența acestei desăvârșiri creștine? În ce constă ea? Sfântul Apostol Petru explică acest lucru în epistola sa, folosind cuvintele Mântuitorului din Cartea Leviticului: „*Vorbește la toată obștea fiilor lui Israel și le zi: Fiți sfinți, că Eu, Domnul Dumnezeu vostru, sunt sfânt*” (Lev. 19,2). În consecință, desăvârșirea creștină constă în sfințenie, adică în eliberarea sufletului de sclavia păcatului. Se înțelege de la sine că toată lumea, fără excepție, și nu numai monahii sau preoții, este chemată să ia parte la această desăvârșire, care constă în eliberarea de păcate. Hristos Mântuitorul, Care își dorește ca noi să ne sfințim, a venit pe lume, a murit, a înviat, S-a înălțat la ceruri și a revărsat Duhul Sfânt peste toată lumea, nu numai peste preoți și monahi, așa cum insistă să creadă în mod greșit și absurd înțelepciunea laică. Toți oamenii sunt chemați la sfințire, toți oamenii sunt chemați la o luptă neconținută cu păcatul și toți sunt chemați la acest război nevăzut.

Acest război nevăzut nu este unul ușor! Este mult mai greu decât orice luptă pământească obișnuită,

pentru că este mult mai ușor să te lupți cu alte persoane decât cu tine însuși. Sfinții Părinți au spus că acela care intră în această luptă nevăzută, se luptă împotriva sinelui sau, mai bine spus, împotriva iubirii de sine, împotriva propriului egocentrism ori, în termeni laici, împotriva egoismului adânc înrădăcinat în mândria omului de a-și impune propria persoană. Cu alte cuvinte, esența războiului nevăzut constă într-o luptă constantă cu duhul mândriei de auto-impunere și cu toate roadele sale, printre care se numără viciile și patimile.

Întrucât această luptă este destul de dificilă, este imposibil să ne bazăm numai pe propriile forțe, deoarece ajutorul divin este esențial, împreună cu puterea harului lui Dumnezeu, care, așa cum știm, se „*desăvârșește în slăbiciune*” (II Cor. 12, 9). Așadar, Sfinții Părinți spun că cel care dorește să iasă învingător din această luptă nevăzută trebuie să instaureze aceste patru dispoziții sau înclinări în inima sa: **1.** nu te baza niciodată pe tine însuși; **2.** poartă întotdeauna în inima ta credință deplină, adevărată în Unul Dumnezeu; **3.** lucrează neconținut și **4.** roagă-te neîncetat.

De aici înțelegem limpede de ce nu se poate pune problema întâlnirii unui război nevăzut în rândul contemporanilor care se scaldă în mândria lor de a se auto-

impune. Pentru ei, mândria este mult mai importantă decât orice: este idolul lor, care trebuie venerat și slăvit în locul Dumnezeului adevărat. Cum ar putea ei în acest caz să se lupte cu mândria? Impertinența și încrederea în propriile puteri este principala lor caracteristică. Iar aceștia nu se pot baza pe ajutorul lui Dumnezeu, întrucât, din mândrie, îl resping și nu doresc să îl cunoască, și cu atât mai puțin nu vor să se nevoiască și să se roage lui Dumnezeu.

Și totuși, potrivit învățăturilor Sfinților Părinți, cel mai important lucru și condiția esențială pentru succesul în lupta nevăzută este „*să nu ne bazăm niciodată pe noi înșine, în orice am face*”. De ce este acest lucru atât de necesar? Să cercetăm mai îndeaproape. Din momentul căderii strămoșilor noștri în păcat, noi, în ciuda slăbirii evidente a puterilor noastre duhovnicești și morale, avem în general o părere bună despre ceea ce facem, despre noi înșine. Deși experiența de zi cu zi ne convinge constant de falsitatea unei asemenea gândiri, noi continuăm să credem, într-o iluzie de neînțeles, că suntem „*ceva*” sau chiar „*ceva important*”.

Această slăbire duhovnicească a noastră, pe care adesea nu o observăm sau nu o recunoaștem, este contrară în special lui Dumnezeu, întrucât reprezintă roada mândriei omului de a se

afirma sau, potrivit expresiei grăitoare a Sfinților Părinți, a „egocentrismului”. Este originea, rădăcina și cauza inițială a tuturor patimilor și viciilor noastre. Blochează singura porțiță prin care poate pătrunde harul lui Dumnezeu. Această părere bună despre noi înșine nu permite harului lui Dumnezeu să intre în noi și să locuiască acolo. Harul se îndepărtează de o asemenea persoană, căci cum ar putea harul, care ne-a fost dăruit pentru luminare și ajutor, să pătrundă într-o asemenea persoană, în sufletul cuiva care crede că este ceva mareț, care crede că știe totul și că nu are nevoie de alții? Domnul însuși, prin proroci, vorbește despre astfel de oameni, care sunt plini de duhul mândriei și al slavei deșarte: „*Vai de cei care sunt înțelepți în ochii lor și pricepuți după gândurile lor!*” (Is. 5, 21). De aceea, Apostolul ne povățuiește, spunându-ne: „*Nu vă socotiți voi înșivă înțelepți*” (Rom. 12,16).

Disprețuind această iubire de sine pe care o avem, Dumnezeu vrea să vadă conștientizarea lipsei noastre de însemnătate și convingerea puternică că orice bine vine de la El, de la unica sursă a binelui. Din dorința de a ne insufla starea mântuitoare a duhului, Dumnezeu o stimulează în noi fie prin acțiunea harului, fie prin iluminare, cu toate că, uneori,